

14 august – 20 august

Liberi să ne odihnim

Textul de memorat: „*Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică?*” (Psalmii 27:1)

Mulți dintre oamenii pe care Isus i-a întâlnit în timpul lucrării Lui pe pământ erau bolnavi, câteodată chiar pe moarte. Ei se îmbulzeau pe lângă El pentru a primi vindecare și odihnă de suferințele lor. Și le-au primit întotdeauna.

Uneori, Isus doar a rostit un cuvânt și ei s-au refăcut pe deplin. Alteori, El i-a atins pe cei bolnavi și, în mod miraculos, s-au vindecat. Uneori, Isus îi trimitea de lângă El și vindecarea avea loc în timp ce ei mergeau în drumul lor. Isus a vindecat bărbați, femei, copii, evrei, ne-evrei, bogați, săraci, oameni modești. Cele mai disperate cazuri, de lepră și de orbire, nu erau peste puterile Lui.

Săptămâna aceasta vom analiza două exemple de vindecare foarte diferite. Într-un caz, suferindul era atât de bolnav, încât nici nu a putut veni singur la Isus. Simptomele lui erau cât se poate de evidente pentru oricine. În celălalt caz, nu erau simptome vizibile. În ambele cazuri, vindecarea a venit la timpul și în felul așteptate de Dumnezeu.

Pe măsură ce vom analiza subiectul odihnei sau al eliberării de durere și de suferință, vom studia și întrebarea pe care toți ne-am pus-o la un moment dat în umblarea noastră creștină: Și ce se întâmplă când rugăciunile noastre pentru vindecare nu primesc răspuns?

Cum găsim odihnă atunci?

Duminică, 15 august – Odihna vindecătoare

Dacă există vreun timp în care să avem în mod special nevoie de odihnă, atunci acela este când suntem bolnavi. Avem nevoie de odihnă fizică pentru ca trupul nostru să-și refacă sistemul imunitar.

De asemenea, de multe ori avem nevoie și de odihnă mintală. Uneori este vorba doar de ceva care nu pune viața în pericol, cum ar fi o răceală sau o migrenă. Ne întindem pe pat și încercăm să nu ne gândim la tot ce ar trebui să facem, dar pur și simplu nu putem.

Alteori, când e vorba de ceva care amenință viața, stăm treji în pat și ne îngrijorăm pentru cum vor fi rezultatele analizelor medicale. Și apoi, deseori, începem să ne întrebăm de ce ne-am îmbolnăvit. Plătim, în sfârșit, prețul unui stil de viață nesănătos? Sunt drogurile pe care le-am luat în urmă cu douăzeci de ani? Este surplusul de kilograme pe care l-am adunat în ultimii câțiva ani? Ne pedepsește Dumnezeu pentru acel păcat tainic despre care nu știe nimeni altcineva?

1. Despre ce ni se relatează în pasajul următor? Marcu 2:1-4

Pentru slăbănogul din această relatare, situația era clară. În *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus* (pp. 286-291) avem și contextul. Slăbănogul făcuse unele lucruri de care nu era mândru. Viața lui păcătoasă îi adusese această boală, iar experții spirituali trasaseră o linie clară de la cauză la efect. El adusese această boală asupra lui prin propriile păcate și nu exista nicio cură.

Atitudinea aceasta poate fi foarte tipică. Deseori părem obsedați de întrebarea: „Cine este vinovat?” Dar a arăta cine este vinovatul nu aduce vindecarea sau refacerea celui care este bolnav.

Planul de la început al lui Dumnezeu nu a inclus durerea, boala și suferința. Boala a venit doar odată cu intrarea păcatului în lume. Iată de ce Dumnezeu ne dă îndrumări cu privire la sănătate: ca să ne putem bucura de o calitate a vieții mai bună chiar acum. Dar, atât timp cât suntem în această lume bolnavă de păcat, nu va exista nicio garanție a sănătății, indiferent cât de sânguincios urmărim principiile sănătoase.

Vestea bună este că Dumnezeu ne poate da odihnă fie că suntem bolnavi, fie că suntem sănătoși; fie că boala noastră este urmarea propriilor acțiuni, fie că a fost cauzată de neglijența altora, de moștenirea genetică sau de simplul fapt că trăim în această lume păcătoasă. Dumnezeu știe cum să ne dea odihnă.

Când cineva se îmbolnăvește nu este bine să începem să căutăm vinovatul. În același timp, înțelegerea cauzei unei îmbolnăviri poate fi, în unele cazuri, un pas extrem de important spre vindecare și recuperare. Poți exemplifica?

Luni, 16 august – Tratarea problemei de la rădăcină

Slăbănogul fusese coborât și adus în prezența lui Isus și toți ochii erau îndreptați spre Învățătorului. Avea El să vindece un păcătos considerat astfel de toți? Avea El să rostească un cuvânt prin care să alunge boala?

2. Cum procedează Isus în privința vindecării slăbănogului? Care este primul lucru pe care îl face pentru bolnav? Marcu 2:5-12

Pentru că de cele mai multe ori nu suntem conștienți de boală înainte de a-i observa simptomele, ne gândim la boală ca fiind doar niște simptome. Credem că dacă scăpăm de simptome înseamnă că ne-am vindecat. Isus abordează boala diferit. El știe care este rădăcina tuturor suferințelor și bolilor și vrea să o trateze pe aceasta mai întâi.

În cazul slăbănogului, în loc să trateze imediat efectele evidente ale bolii, Isus merge direct la rădăcina a ceea ce îl apasă pe om cel mai mult. Slăbănogul simte greutatea propriei vine și a separării de Dumnezeu mai cumplit decât își simte boala. Un om care se odihnește în Dumnezeu este în stare să îndure orice fel de suferință fizică s-ar abate asupra lui în lumea aceasta bolnavă de păcat. Prin urmare, Isus merge direct la rădăcină și îi oferă mai întâi iertare.

Liderii religioși sunt șocați când Îl aud pe Isus rostind cuvintele de iertare. Ca răspuns la acuzațiile lor nerostite, Isus pune o întrebare.

3. Ce provocare le lansează Isus cărturarilor în versetele de mai jos? Ce problemă abordează El de fapt? Marcu 2:8,9

Este ușor să vorbești, dar nu și când Dumnezeu vorbește. Prin cuvântul plin de putere al lui Dumnezeu, toate lucrurile au luat ființă (Geneza 1). Deși iertarea nu este ceva ce putem vedea, ea este scumpă. Iertarea a costat viața Fiului lui Dumnezeu pe cruce. Orice altceva este secundar. Pentru a demonstra puterea și realitatea iertării, Isus alege după aceea să-l vindece pe slăbănog.

Dumnezeu vrea să ne vindece mai întâi pe dinăuntru. Apoi, El alege uneori să ne dea vindecare fizică imediată, ca în cazul slăbănogului, sau, alteori, va trebui să așteptăm dimineața învierii pentru a avea parte de vindecarea fizică. Oricum ar fi, Salvatorul nostru vrea să ne putem odihni în asigurarea dragostei și a harului Său chiar acum, chiar și în mijlocul suferinței.

Cum putem găsi odihnă și pace chiar și atunci când rugăciunile noastre nu primesc răspuns, cel puțin acum?

Marti, 17 august – Fuga

Pe baza datelor oferite de Organizația Mondială a Sănătății (OMS), cea mai răspândită boală la nivel mondial, care afectează peste 300 de milioane de oameni în fiecare an, nu are întotdeauna simptome

vizibile evidente. Depresia este principalul factor de dizabilitate la nivel mondial și are o contribuție majoră la povara globală de boli.

Din nefericire, nu se vorbește des despre depresie în cadrul creștinismului, deoarece aceasta poate fi privită ca un semn al lipsei de credință. La urma urmei, nu se presupune că toți creștinii ar trebui să fie plini de bucurie, de fericire și de alte sentimente asemănătoare? Astfel, nu este depresia un semn că ceva nu este în regulă în relația noastră cu Dumnezeu?

Multă lume știe că acest lucru nu este adevărat. Chiar și creștinii, creștinii credincioși, pot uneori să lupte cu depresia, mai ales după un eveniment traumatizant, și nu este un semn al lipsei de credință sau de încredere în Dumnezeu. Putem să citim Psalmii și să vedem durerea, suferința și chinul pe care oamenii credincioși ai lui Dumnezeu le-au îndurat.

Uneori, depresia pune stăpânire pe noi încet-încet și ne dăm seama de ea doar când își încleștează strânsoarea. Alteori, ea lovește rapid, mai ales după un eveniment care ne secătuieste din punct de vedere emoțional sau fizic. De exemplu, Ilie, profetul credincios al lui Dumnezeu, a fost complet secătuit emoțional și fizic după evenimentul de pe muntele Carmel.

4. În 1 Împărați 18, Ilie tocmai văzuse minunea Domnului cu focul coborât din cer. Ca răspuns la rugăciunea lui, el văzuse ploaia venind și punând capăt celor trei ani de secetă. De ce apoi Ilie reacționează la amenințarea Izabelei fugind? 1 Împărați 19:1-5

Ilie a avut parte de douăzeci și patru de ore istovitoare. Această experiență, combinată cu o trezire bruscă și cu o amenințare cu moartea, servește drept factor declanșator al depresiei. De asemenea, profetul a fost acolo atunci când prorocii lui Baal, aproximativ opt sute cincizeci, au fost măcelăriți, poate că unii dintre ei chiar de mâna sa (1 Împărați 18:40). Un asemenea eveniment, chiar și pentru o cauză dreaptă, poate să conducă foarte ușor la un stres traumatic în aceia care fie privesc, fie, chiar mai rău, iau parte nemijlocit.

Așadar, Ilie fuge, încearcă să scape. Uneori alergăm la frigider și încercăm să ne găsim iarăși fericirea mâncând. Alteori încercăm să scăpăm de epuizarea emoțională dormind. Câteodată căutăm noi relații, un loc de muncă nou sau o nouă locuință, în încercarea de a fugi. Și uneori ne afundăm în mai multă muncă, atunci când ne străduim să fugim tot mai departe de acel ceva fără nume care ne secătuieste de bucurie și de odihnă. Într-un final, aceste lucruri doar maschează simptomele; nu rezolvă problema și deseori ajung chiar să o înrăutățească.

Miercuri, 18 august – Prea obosit ca să fugă

Ilie este prea obosit ca să mai fugă, așa că se roagă din nou. Rugăciunea aceasta este foarte diferită de rugăciunea plină de credință la care Dumnezeu a răspuns pe muntele Carmel (1 Împărați 18:36,37), în fața preoților și a prorocilor lui Baal, a demnitarilor de la palat și a oamenilor de rând. Aceasta este o rugăciune simplă, scurtă, de disperare.

5. În 1 Împărați 19:4, Ilie afirmă că nu este mai bun decât părinții lui. La ce se referă el?

Când, în sfârșit, Ilie se liniștește, vina îl zdrobește. El își dă seama că plecarea lui rapidă a compromis ceea ce putea fi o mare ocazie de reformă în Israel. Realizează că i-a dezamăgit pe cei care aveau nevoie de el și este neputincios pentru a face ceva în privința aceasta. Astfel, într-un moment dureros de reflecție interioară, cunoscând foarte bine istoria poporului său, se vede pe sine așa cum este în realitate.

Aceasta poate fi o revelație dureroasă pentru oricare dintre noi, nu-i așa? Și anume, să ne vedem așa cum suntem în realitate. Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru promisiunea că, în Hristos, Dumnezeu ne vede așa cum Îl vede pe Isus, oricât de păcătoasă a fost viața noastră (vezi Filipeni 3:9).

Cu toate acestea, depresia are un mod aparte de a ne înghiți într-un vârtej întunecos de dezgust, de dezamăgire de sine. Și uneori începem să gândim că moartea este singura cale de a scăpa de acolo.

Aceasta pare să fie situația lui Ilie. E prea mult pentru el. El spune: „Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei” (1 Împărați 19:4).

Marele Vindecător nu-l condamnă pe Ilie. Dumnezeu înțelege mai bine decât noi ce avem de înfruntat atunci când ne luptăm cu depresia.

„Poate că nu vom avea, în momentul acela, dovada clară că fața Mântuitorului nostru este plecată asupra noastră cu o expresie de milă și dragoste, și totuși este așa. Poate că nu simțim atingerea Sa vizibilă, dar mâna Sa este îndreptată spre noi cu iubire, milă și înțelegere.” - Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 97

Dumnezeu știe și înțelege că „drumul este prea lung” (1 Împărați 19:7) pentru noi, dar, uneori, El trebuie să aștepte ca noi să ne oprim din alergare. Apoi, poate să intervină. Câteodată, oamenii care se îneacă devin atât de confuzi, încât se luptă cu salvamarul. Atunci, salvamarul trebuie să se retragă și să aștepte cu manevrele de salvare până ce victima își pierde cunoștința și renunță la propriile eforturi.

6. Ce speranță și ce mângâiere poți să găsești în următoarele texte? Psalmii 34:18; 73:26; Matei 5:1-3; Isaia 53:4-6

Joi, 19 august – Odihnă și nu numai

Dumnezeu știe că toată cursa aceea l-a obosit pe Ilie. El știe că, mai mult decât oboseala fizică, Ilie este obosit emoțional și duce cu el o uriașă încărcătură de vină. Așa cum Isus avea să facă în dreptul slăbănogului mulți ani mai târziu, Dumnezeu șterge totul cu buretele și îi oferă lui Ilie odihnă. În sfârșit, el poate cu adevărat să doarmă și să se învioreze.

Ne-am aștepta ca acesta să fie sfârșitul relatării, dar nu este. Odihna lui Dumnezeu nu este un eveniment care se întâmplă o singură dată. Intrarea în odihna lui Dumnezeu are de-a face cu vindecarea - cu dezvățarea încet-încet de tiparele de gândire negative și de obiceiurile distructive. Dumnezeu nu realizează vindecarea pe fugă.

7. Unde merge Ilie acum și de ce? 1 Împărați 19:5-8

După ce se odihnește, Ilie aleargă din nou. Dar, de data aceasta, Dumnezeu îi reorientează alergarea. El știe că viața într-o lume păcătoasă poate și chiar va aduce depresie. El înțelege impulsul nostru de a fugi, dar dorește să ne redirecționeze alergarea. În loc de toate mecanismele distructive pe care le încercăm pentru a face față situației, Dumnezeu vrea ca noi să alergăm la El. Și, odată ce începem alergarea spre El, Domnul vrea să ne învețe să ascultăm „susurul blând și subțire” (1 Împărați 19:12) care ne va da odihnă.

Ilie nu mai are energie să se ridice singur și să întreprindă călătoria pentru a-L întâlni pe Dumnezeu. Dumnezeu îi dă putere pentru a ajunge la întâlnire și îi promite un mâine mai bun.

În timp ce se așază sub un ienupăr și își dorește să moară, Ilie crede că zilele cele mai bune din viața lui s-au încheiat.

8. Ce mai era încă rezervat pentru Ilie? 1 Împărați 19:15,16; 2 Împărați 2:11

Dumnezeu știa că zilele mai bune se aflau încă în fața lui Ilie. Pentru profet, vindecarea avea să vină pe măsură ce învăța să-și potrivească viața după ritmul lui Dumnezeu și să accepte odihna Lui. Mai erau încă împărați de uns și un succesori de ales. Dumnezeu știa deja despre Elisei, care avea să devină la fel de apropiat de Ilie ca un fiu. Dumnezeu știa că, prin credință, Ilie avea să coboare foc din cer (2 Împărați 1:10). Ilie nu avea să aibă parte de o moarte disperată sub un ienupăr, ci de un car de foc ce avea să-l ducă spre odihna cerească.

Ce putem învăța din istoria lui Ilie despre motivul pentru care trebuie să ne străduim să nu renunțăm, indiferent cât de rău ne simțim?

Vineri, 20 august – Un gând de încheiere

„Odată cu circumstanțele care se schimbă continuu, în experiența noastră vin și schimbările; și prin aceste schimbări noi suntem fie în culmea fericirii, fie deprimați. Dar faptul că circumstanțele se schimbă nu are nicio putere să schimbe relația lui Dumnezeu cu noi. El este același ieri, astăzi, mâine și pentru totdeauna și ne cere să avem o încredere necondiționată în dragostea Lui.” - Ellen G. White, *In Heavenly Places*, p. 120

„Păstrați-vă privirile ațintite spre Domnul Isus, înălțând rugăciuni tăcute, cu credință și bazați-vă pe puterea Lui, indiferent dacă trăiți sau nu vreun simțământ deosebit. Înaintați ca și când fiecare rugăciune înălțată este înregistrată la tronul lui Dumnezeu și ca și când ar fi primit răspunsul din partea Aceluia ale cărui făgăduințe nu rămân niciodată neîmplinite. Pășiți înaintea lui Dumnezeu, chiar și atunci când vă simțiți împovărați și cuprinși de tristețe și descurajare. Vă spun din propria experiență că lumina nu va întârzia să coboare asupra voastră, veți fi bucuroși, norii și întunericul vor fi risipiți și sufletul vostru va fi eliberat de sub puterile întunericului și se va desfăta în lumina limpede a prezenței lui Dumnezeu.” - Idem, *Solii alese*, cartea 2, pp. 242-243

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE*

Biblia: Faptele 12-18

1. În ce mod l-a trezit îngerul pe Petru în temniță?
2. Pe cine au întăritat iudeii împotriva lui Pavel și a lui Barnaba?
3. Cum se numea colonia romană în care au ajuns apostolii?
4. Cum se numea și ce calitate avea iudeul de neam din Alexandria?

***Evangelizare*, Secțiunea 14, subcapitolul „Avertismentele adresate lucrătorilor biblici”**

5. Dragostea și simpatia cărei categorii sunt lipsite de valoare?